

Ceea ce deranjează cu precădere la progresivii zilelor noastre nu e modernitatea lor, ci faptul că nu sunt suficienți de moderni, după cum bine a intuit Chesterton. De pildă, spune-i unui intelectual sau jurnalist că trebuie (e recomandat) să țină post și pe bună dreptate îl vor apuca istericalele și va glosa la nesfârșit despre caracterul retrograd al practicii. Aminteste-i că nu se cade să intre în Biserică în costumatie de plajă și îți va vorbi în termeni liberali despre dreptul la viața privată. Încearcă să-i sugerezi de virtutea carității și îți va replica, într-o interpretare de specialist în economie, că nu faci altceva decât să încurajezi lenea și sărăcia. Și, din nou, pe bună dreptate.

Dar același tip de preopinent nu va putea rezista tentației de a se angaja în recomandări categorice legate de viața Bisericii. În cazul recent, absența slujbei la incinerare. Nu contează că Biserica ar trebui, potrivit decalogului modern, tratată ca o instituție privată în care participarea este voluntară. Progresivistul vrea cu orice pret să croiască dogma pe măsura înțelegerii lui limitate. Știe el prea bine cum stă treaba. Nu cunoaște antropologie religioasă, iar de eshatologie nici nu vrea să audă pentru că într-o lume desenată de Disney nu există așa ceva. Preotii trebuie să subscrie la filozofia sa modernă sau să dispară. Sau să ia exemplul protestanților și catolicilor, chiar dacă ei se folosesc de altă metafizică. Vorba aia, sunt tot creștini. Și așa se face că apar celebrele întrebări: de ce nu au voie femeile în altar, de ce nu se țin slujba pentru sinucigași, de ce sunt slujbele atât de lungi, șamd.

Dar ideea modernă de separare a statului de Biserică prevede tocmai caracterul voluntar al unei astfel de instituții, chiar dacă statul a preferat să-și subordoneze (absolut) rivalul ideologic. Nimeni nu este obligat să participe, nimeni nu este forțat să subscrie. Vine cine vrea, dar trebuie

sa respecte regulile casei. Proprietate privata. Nu te poti duce sa urli blasfemii, sa intrerupi programul, sa schimbi ordinea, sa reduci timpul de emisie. Pentru absurdul situatiei, imaginati-va o dezbatare publica despre lungimea programului discotecilor din Romania, despre discriminarea practicata de DJ-ii care detin monopolul difuzarii unui anumit tip de muzica, despre interzicerea accesului unor persoane imbracate inadecvat, etc. Biserica nu este o discoteca sau un club, insa pare limpede ca tot mai multe personaje iluminate ar vrea sa o transforme in ceva asemanator.{jcomments on}